

Imre Kälmäni operett „Mustlaste mängipealix“ 1914
(„Mustlasprimas“)

27.-

Tallinna

Teatriga

Kunst ja kirjandus.

Bühapäeva öhtul oli teatris „Mu Leopoldi“ waatamis õige rohkesti rahvast. Lõuna ajal oli „W i s f r a n k f u r t l a i t“ Rahvast oli wähepoole. **Tall. Teatriga 27. I 1914**

„Mustlastepealix „Estonias“. See on õige fena operett ja püsib erie näitelaval viististe laiem kui mõni teime. Mustlastel muusika, paiguti päris wõlbimata temperamenti, kirge wõi jälle raskeleelset muustrust awaldav, harilik oopereti „süu“, mille raamides aga osav näitleja siiski mõnikord ka otse häägavõramatilisi filmipikkusi wõib luua — see peab vist wõigile meeldima.

Esietendus jättis hea mulje. Nõigiti oli nõha, et ettevalmistuse kallal hoolt ja väewa ei olnud kordetud. Õige selgejoonelisema sujuvi muidugi hr. V i n n a, ja, ma arvan, ilma suurema jõupingutusteta. Sest Racziil kui kunstnikul on õige palju ühish „Estonia“ esimese näitajuhiga. Rohkeste muusikaseinei tuld oli neiu W e l t m a n n i Saril, kes oma väikeste õdede-vendadega esimeses waatuses nii ilusa etenduse annab ja päras läbi vahiprouaks saab. Ka tema partneriga, hr. V a u b r i l i g a, wõis rahule jääda, kuigi hea meelega oleks soovinud, et Gastoni osa hr. Tällik oleks wõinud mängida. Viimane pidi Brasilia kumingana nimelt wõhe ta-gashoidlik olema, ja nii jäi ta oma wõimisest wõga suur osa päris tarvitomata. Meelditu ja õige filmapaistev oli neiu Franzke Juliska, keda üllatildiselt lahetseti, et ta nii raskeleelset naonimeest pidi armastama, nagu seda hr. Dr. guissari Baczi oli. Viimase raskeleelus oli küll osalt ka ette kirjutatud, kuid sellist hoolimata ei saa tähendamata jäätta, et ta omnia ülesannet siiski l i i g tõsise ja sügaratraangikohiselt wõtab. Wõga tösin ja kuraameeline oli ka hr. Kurnim, kuid see p i d i nii olema. Sest temal olid sellolahes palju mõjuvõimad põhjustused kui noorel muusikondil. Hr. Mihkelsoni ja pr. Smirnova korutants tekitas nii suurt mainustuseboomti, et tantspidajad vordoma pidi.

Turju oli ülendatud ja pidulik — niihästi näitelaval kui ka saalis. Ja benefiziant-jubilar wõis rahul olla: meil ei ole ühtegi kumistialal töötajat, kelle au paariva seltskond niihuguse hõis-karva töömuuga ja soaja osavõtmisega oleks viibitsenud, nagu Paul Pinnas 15-aastast näitleja-jubileumi. See teeb au niihästi rahvale, kes oma andekaste poogade tööd ja teenuseid juba wääribiliselt hinnata vabab, kui ka jubilarile enesele, kes suutnud on nii sügarvat ja laialdast luupidamist wõita.

P. O.